

DRAMA CONTELUI DRACULA

Andreionthe poetry

Dintr-un castel sinistru, dintr-un castel prea mare,
Târziu, în miez de noapte, cu fâlfâitu-i moale,
Cu ochii-i plini de sete, cu colții ca un ac,
În grabă își ia zborul un preamăreț liliac.
Gonește ca s-ajungă, până spre dimineață,
În locuri cu mult sânge, dar cu puțină viață...

Și-aşa zbura liliacul, dorindu-și să găsească
Un litru, doar, de hrană, în Țara Românească;
Eforturi inumane făcea bietul vampir;
Zadarnic, însă - sânge găsea ca-n cimitir.

Și, supărat, Dracula se-ntoarse la castel
Și porunci vampirii să vină toți la el.
De la sicrievi capacele săriră,
În urlete de foame vampirii se treziră
Și, la castel Dracula când își văzu supușii
Cât sunt de slabî și-anemici, roști din pragul ușii:
„- Îmi pare rău că trebuie să vă anunț acestea,
Dar am văzut azi-noapte - vă dau și vouă vesteia -
O mare sărăcie în Țara Românească,
Încât vampirii nu știu cum or să mai trăiască.
Înfometat, în zboru-mi speram să dau de sânge,
Dar, când vedeam românul până și-n somn că plângere,
Îmi înfrânam instinctul de-a-i da înțepătură,
Simțind că e posibil să dau chiar de cianură!
Vă spun, aşa situație în țărișoara noastră
N-am întâlnit de veacuri, atât e de albastră!
Statistica ne-arată că, dintre toți români,
Cam nouăzeci la sută nu mai știu gustul pâinii;
Și nicăieri în lume, pe unde-am fost plecat,
Nu e mai mare criză de sânge nestricat!
S-aleagă-o ceașcă mică de sânge dintr-un litru,
Vampirul, cu atenție, trebuie să-l dea prin filtru.

Au ajuns rău români, vă spun, iubiții mei,
Nu mai putem, de-acuma, să ne bazăm pe ei...”